

Öppet brev till min chef

Estelle

2017-12-09

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net

Jag hatar mitt jobb. Faktum är att jag inte ens vill kalla det för ett "jobb". Jag vill kalla det för löneslaveri. Det är arbete som jag utför, åt någon annan människa, som tjänar på mig och ger mig tillräckligt tillbaka för att hen ska kunna fortsätta tjäna på mig. Jag får lön för att kunna köpa mat så jag inte dör av svält och kan fortsätta arbeta, så jag kan betala någon form av boende så att jag är utvilad och kan fortsätta arbeta. Så att jag kan ha råd att köpa någon onödigt pryl och fortsätta intala mig själv om att jag har det bra.

Jag saknar pengar, det gör jag. Jag kan aldrig spara en krona från min lön. Men jag vill inte säga att det är mitt största problem även om det självklart är problematiskt. Jag har åtmistone mat på bordet, jag vill inte klaga för mycket även om jag har all rätt att göra det.

Men i grund och botten så vill jag inte ha mer pengar, jag vill ha mer frihet.

Därför hatar jag löneslaveriet och min chef. Inte för att hen har mer pengar utan för att hen har mer frihet. Och det är vad hen tjänar på mitt löneslaveri, frihet. Man kan säga att ju mer pengar man har desto mer frihet har man. Min chef har mer frihet än mig för att hen har mer pengar. Ja visst, vi lever i ett sånt system. Då kanske det kommer någon och säger åt mig att jag ska "jobba hårdare och bli chef så att jag får mer frihet". Men om man inte föddes med silversked i munnen så blir man inte chef över en natt. Här menas det då att jag ska offra ännu mer av min frihet, offra andra människors frihet för att sedan kanske uppnå frihet. Hur tokigt låter inte det? Jag personligen, som rasifierad, har dessutom väldigt små chanser till att få en chefsposition.

Kalla mig naiv men jag anser inte att någon är fri förrän alla är fria. Att min chef har mer frihet än mig betyder det inte att hen är fri. Hen är helt enkelt en psykopat som njuter på andras bekostnad. Ärligt talat, min chef är det. Min chef tror att hen har uppnått total frihet för att hen har makt.

Jag vill ha frihet men jag vill inte ha min chefs frihet!

Vad vill jag då? Först och främst, jag vill inte ha något löneslaveri. Varken åt mig, mitt barn eller dig som läser det här. Det går absolut bra att få ett samhälle att gå runt utan något löneslaveri. Faktum är att vi inte ens skulle behöva arbeta så mycket om vi gjorde oss av med kapitalismen. Även om man skulle kunna tro precis tvärtom. Att vi kommer behöva lägga ner ännu mer arbete på att få samhället att gå runt.

Alexander Berkman har i sin bok Anarkismens ABC förklarat det på ett väldigt pedagogiskt sätt. Kapitalismens roll är att skapa flera jobb, flera jobbtillfällen, flera tjänster. Allting för att någon ska löneslava och för att någon ska tjäna på detta.

Så tänk alla onödiga tjänster som skulle försvinna tillsammans med kapitalismen. Självklart betyder inte det här att människor skulle bli arbetslösa. I ett samhälle finns det alltid något att göra. Det här skulle snarare betyda

att vi inte behöver jobba lika mycket då många fler skulle dela på ansvaret att utföra samma arbete. Att ha mer tid över att ägna sig åt sådant som man personligen, som individ, strävar efter att uppnå är självklart frihet.

Även om vi är sociala varelser, är vi unika och har olika behov. Att inte ha tid eller tillgång till att förverkliga sig själv och sina idéer på annat sätt är inte att kalla det för frihet. Utan möjlighet för individen att utforska sin kreativitet, utan den möjligheten i ett samhälle kan man inte kalla det för ett frihetligt samhälle.

Att göra sig fri från det system som skapar löneslaveri är att uppnå total frihet för samhället och individer som samhället består av. Det är vad jag vill. Jag vill inte leva i en värld där en behöver tävla om individuell frihet, där makt är det som styr vem som är ska vara fri och vem som inte ska vara fri. Jag vill leva i ett samhälle där vi alla, tillsammans, skapar frihet åt varandra och åt oss själva. Vi måste sluta se oss själva som antingen individer eller massa. För vi är både och.

En massa utan respekt för individen eller en massa individer utan respekt för massan, det finns inget samspel där, det finns ingen frihet och det finns ingen njutning. Balansen mellan individen och massan kommer vi aldrig finna i ett samhälle som är byggt på löneslaveri. Att min chef behöver mig och att jag behöver honom betyder inte att det finns en balans utan snarare en obalans i vår relation till varandra. Det är för att hen håller mig fastkedjad i detta systemet. Enligt min chef är mina val att acceptera och överleva eller dö.

Nej du chefen, sakta i backarna. Det kommer en dag då jag kommer frigöra mig från ditt förtryck.

Det kommer att komma en dag då jag inte längre kommer att acceptera men jag kommer inte att dö.

Och den dagen kommer du, chefen, att förstå den verkliga styrkan i en människas vilja.

Den dagen är det du som kommer att ha två val, att acceptera eller att dö.